

ประวัติศาสตร์ยุคเด็ก คำบรรยาย

บทที่ 3

โลกแห่งความรุนแรง
(บทที่ 4 ของ เบญจบรรณ)

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย ครอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม) เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ในการศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายทั่วโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดียไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคูมิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่มหรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ. สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่มุขนี สิชยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น. และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3) ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
โครงสร้างทางวรรณกรรม	1
<i>ความรุนแรง และความหวังในยุคแรก</i>	1
บทบรรยายเหตุการณ์	2
ลำดับวงศ์ตระกูล	3
<i>ความรุนแรงและความหวังในยุคต่อมา</i>	4
บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า	4
พวกเนฟิลิม	5
ข้อความปิดท้าย	6
ความหมายดั้งเดิม	6
<i>ความเชื่อมโยง</i>	7
ความรุนแรง และความหวังในยุคแรกเริ่ม	7
ความรุนแรง และความหวังในยุคต่อมา	13
<i>นัยสำคัญ</i>	14
การประยุกต์ในยุคปัจจุบัน	15
<i>การเปิดตัว</i>	15
ความรุนแรง	15
การปลดปล่อย	16
<i>การก้าวหน้า</i>	17
ความรุนแรงต่อเนื่อง	17
ความเชื่อต่อเนื่อง	17
<i>การสำเร็จบริบูรณ์</i>	18
จุดจบของความรุนแรง	18
การปลดปล่อยในนั้นปลาย	18
สรุป	19
วิทยาการ	20
อภิธานศัพท์	21

ประวัติศาสตร์ยุคดึกดำบรรพ์

บทที่ 3

โลกแห่งความรุนแรง

บทนำ

เคยสังเกตไหมว่า เด็ก ๆ มักก้าวเข้าสู่สถานการณ์อันตรายโดยไม่รู้สึกล่ะ? พวกเขาเดินไปกลางถนนอย่างไม่สนใจโลกรอบข้าง หรือหยิบมีดคม ๆ มาเล่น โดยไม่รู้จักระวัง และบางครั้งพวกเขาที่พุ่งไปหาคนแปลกหน้า จับมือ และเดินไปด้วยกัน โดยไม่ได้คิดถึงอันตราย และความรุนแรงที่คนเหล่านี้อาจจะทำกับตน แม้แต่น้อยเลย

แต่แน่นอน ผู้ใหญ่รู้ว่าโลกนี้เต็มไปด้วยความยุ่งยากสสารพัด ภัยธรรมชาติทำลายชีวิต และทรัพย์สิน โรคภัยทำให้เกิดทุกข์ทรมาน เครื่องยนต์กลไกอาจก่ออันตรายแก่เรา และเรารู้ว่า บางครั้ง อันตรายใหญ่หลวงที่สุด ก็คืออันตรายที่เกิดจากมือมนุษย์ด้วยกัน มนุษย์ทั้งชายหญิง ต่างใช้ความรุนแรงทำร้ายกัน ก่อฆาตกรรม และก่อสงครามต่อสู้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ถ้าเราตระหนักรู้ถึงประวัติศาสตร์มนุษย์ หรือถ้าเราเพียงแค่อ่านเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน ก็แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะปฏิเสธความจริงที่ว่ามนุษย์นั้นได้ทำให้โลกนี้เต็มไปด้วยความรุนแรง

เราได้ตั้งชื่อบทเรียนนี้ว่า “โลกแห่งความรุนแรง” และเราจะดูปฐมกาล 4:1-6:8 ซึ่งเป็นตอนที่โมเสสได้บรรยายถึงความทุกข์ยาก และความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ไม่นานหลังจากมนุษย์ชาติล้มลงในความบาป ในบทเหล่านี้ โมเสสบรรยายว่ามนุษย์เริ่มทำให้โลกเต็มไปด้วยความรุนแรงอย่างไร และพระเจ้ามีปฏิริยาอย่างไรกับความวุ่นวายเหล่านั้น เราจะตรวจสอบปฐมกาลส่วนนี้ในสามประเด็นหนึ่ง เราจะศึกษาโครงสร้างทางวรรณกรรมของพระคัมภีร์ตอนนี้ สอง เราจะเน้นที่ความหมายดั้งเดิมของบทเหล่านี้ และสาม เราจะสำรวจว่าพันธสัญญาใหม่ได้สอนให้ประยุกต์ใช้ข้อความเหล่านี้ในสมัยของเราอย่างไร ให้เราเริ่มต้นด้วยการศึกษาโครงสร้างทางวรรณกรรมของปฐมกาล 4:1-6:8

โครงสร้างทางวรรณกรรม

ปฐมกาลหลายบทดังกล่าวนี้ เกี่ยวข้องกับหลายหัวข้อแตกต่างกัน ครอบคลุมทั้งบทบรรยายเหตุการณ์ และลำดับวงศ์ตระกูล ด้วยเหตุนี้ ความซับซ้อนดังกล่าว มักทำให้เรารู้สึกว่าบทต่าง ๆ เหล่านี้ไม่สอดคล้องกันดีเท่าใดนัก แต่เมื่อเราตรวจสอบปฐมกาลส่วนนี้ อย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น เราจะเห็นว่านี่คือ งานวรรณกรรมที่ถูกสรรสร้างอย่างบรรจงโดยมีจุดประสงค์หนึ่งเดียว เมื่อเราอ่านปฐมกาล 4:1-6:8 เราจะพบว่าพระคัมภีร์ตอนนี้ แบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก ส่วนแรกคือ 4:1-5:32 เราเรียกส่วนนี้ว่า “ความรุนแรงและความหวังในยุคแรก” ส่วนที่สอง 6:1-8 และเราเรียกส่วนนี้ว่า “ความรุนแรง และความหวังในยุคต่อมา”

ความรุนแรง และความหวังในยุคแรก

ฉากทัศน์ความรุนแรง และความหวังต่อการปลดปล่อยของยุคแรก ในปฐมกาล 4-5 แบ่งออกเป็นสี่ส่วน และส่วนต่าง ๆ เหล่านี้ ก่อขึ้นเป็นบทบรรยายเหตุการณ์ และลำดับวงศ์ตระกูลสองชุดคู่ขนานกัน โดย 4:1-16 บรรยายเหตุการณ์ที่ขนานไปกับบทบรรยาย เหตุการณ์ชุดที่สองใน 4:25-26 และ 4:17-24 เป็นลำดับวงศ์ตระกูลที่สอดคล้องกับลำดับวงศ์ตระกูลที่ชุดสองใน 5:1-32 เราจะศึกษาเนื้อหา สองชุดนี้ โดยสำรวจความสัมพันธ์บางประการระหว่างบทบรรยายเหตุการณ์ที่สอดคล้องกัน จากนั้นเราจะไล่ใจที่ความคู่ขนานระหว่าง ลำดับวงศ์ตระกูลสองชุด

บทบรรยายเหตุการณ์

ในขั้นแรก โมเสสเริ่มโดยเขียนเรื่องราวของคาอินผู้ทำบาป ใน บทที่ 4:1-16 ข้อความนี้เป็นบันทึกที่รู้จักกันดีว่า คาอินตกอยู่ใน ความโกรธเพราะอิจฉา และฆาตกรรมน้องชาย คืออาเบล เมื่อเรามองข้อความนี้ใกล้ซิดยิ่งขึ้น ก็เห็นชัดเจนว่า ข้อความตอนนี้แบ่งออกเป็น ห้าขั้นตอนคล้ายละคร เรื่องราวเริ่มต้นที่คาอิน และอาเบลอาศัยอยู่ด้วยกันอย่างกลมเกลียว ในข้อ 1-2ก แต่เมื่อเราดูตอนจบของบทบรรยาย เหตุการณ์นี้ ในข้อ 16 เราก็พบสถานการณ์ที่ต่างออกไปอย่างมาก คาอินอยู่ตัวคนเดียว ถูกขับไล่ออกจากแผ่นดินอุดมสมบูรณ์ จาก ครอบครัวยุคแรก และจากการสถิตอยู่ด้วยแบบพิเศษของพระเจ้า

ขั้นตอนที่สองของเรื่องนี้ ซึ่งพบในข้อ 2ข - 7 กล่าวถึงเหตุการณ์ที่นำไปสู่การที่คาอินฆาตกรรมอาเบล โดยเฉพาะความแตกต่าง ระหว่างเรื่องบูชาติแต่ละคนถวายแด่พระเจ้า กล่าวโดยย่อก็คือ พระเจ้าพอพระทัยเครื่องบูชาของอาเบล แต่พระองค์ปฏิเสธเครื่องบูชาของ คาอิน พระเจ้ายังได้เตือนคาอินเกี่ยวกับอำนาจของความบาปที่พยายามครอบงำเขา แต่คาอินไม่ใส่ใจ

ส่วนที่สามของบทบรรยายเหตุการณ์นี้ ในข้อ 8 ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนของเรื่องนี้ คือ คาอินฆาตกรรมอาเบลน้องชาย คาอิน และอาเบลออกจากสถานที่ถวายเครื่องบูชาและไปยังทุ่งนา และที่นั่น ตามที่พระเจ้าเคยเตือนไว้ ความบาปก็ครอบงำคาอินและทำให้เขากลายเป็น ฆาตกรคนแรกในประวัติศาสตร์มนุษย์

ส่วนที่สี่ของบทบรรยายเหตุการณ์นี้ ในข้อ 9-15 บรรยายถึงคำสาปแช่ง และการปกป้องที่พระเจ้าจะประทานแก่คาอิน พระเจ้า สาปแช่งคาอินโดยขับไล่เขาให้ออกไปเพนจรห่างไกลจากแผ่นดินเอเดน แต่พระองค์ก็ยังปกป้องเขาจากการถูกผู้อื่นทำร้าย

เราจึงเห็นว่า ปฐมกาล 4-5 เริ่มที่เรื่องราวของความบาปร้ายแรงของคาอิน ความบาปทำให้เขาเสื่อมลงจริง ๆ จนถึงขนาด ฆาตกรรมอาเบล น้องชายผู้ชอบธรรมของเขา ผลก็คือ เขาถูกกำหนดให้ใช้ชีวิตห่างไกลจากแผ่นดินแห่งพระพรของพระเจ้า

เมื่อเราได้เห็น โครงสร้างของบทบรรยายเหตุการณ์ตอนต้นของปฐมกาล 4-5 แล้ว เราก็ควรหันไปดูบทบรรยายเหตุการณ์ชุดที่ สอง ซึ่งปรากฏอยู่ในบทเหล่านี้ นั่นคือ บันทึกที่สอดคล้องกันใน 4:25-26 ข้อความนี้เปลี่ยนความสนใจจากคาอินคนบาป ไปยังบุตรคนที่ สามของอาดัม นั่นคือ เซทผู้ชอบธรรม

เรื่องของเซท ผู้ชอบธรรมนี้ แบ่งออกเป็นสามขั้นตอนสั้น ๆ หนึ่งใน 4:25 เอวาให้กำเนิดเซท ขั้นตอนที่สองในบันทึกนี้ ปรากฏ ใน 4:26ก โดยโมเสสกล่าวว่า เซทก็มีบุตรชาย คือ เอโนช เหตุการณ์นี้ไม่มีอะไรมาก แต่หลังจากกำเนิดของเอโนช โมเสสก็รายงานขั้นตอน ที่สามตามมา ใน 4:26ข โดยเพิ่มเติมข้อมูลที่บ่งบอกถึงบุคลิกทางจิตวิญญาณของครอบครัวนี้ ใน 4:26ข โมเสสเขียนดังนี้ว่า

เซท ก็มีบุตรชายคนหนึ่ง ชื่อว่าเอโนช ในเวลานั้นมนุษย์เริ่มนมัสการ โดยออกพระนามพระยาห์เวห์ (ปฐมกาล 4:26)

กล่าวโดยสังเขป เสท และเอโนช คือคนที่ร้องทูลต่อพระเจ้าในคำอธิษฐาน ตรงกันข้ามกับคนบาปอย่างคาอิน นูรุษทั้งสองนี้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า และสำแดงความชอบธรรมนี้โดยผ่านการนบัสการ และอธิษฐานอย่างสัตย์ซื่อ

ลำดับวงศ์ตระกูล

เมื่อคำนึงถึงความตรงกันข้ามของบทบรรยายเหตุการณ์คู่ขนานเหล่านี้แล้ว บัดนี้เราก็ควรหันไปดูลำดับวงศ์ตระกูลคู่ขนานในบทที่ 4-5 ลำดับวงศ์ตระกูลในปฐมกาล 4-5 ดูเหมือนจะไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าบันทึกอันคลุมเครือเกี่ยวกับการสืบเชื้อสายทางชีววิทยา และด้วยเหตุนี้ นักคิดความมากมายจึงมองข้ามความสำคัญของเรื่องนี้ กระนั้น การศึกษาลำดับวงศ์ตระกูลเหล่านี้ก็เห็นชัดว่ามีข้อมูลสำคัญยิ่งที่ตอบจุดประสงค์ของ โมเสสในการเขียนประวัติศาสตร์ยุคเริ่มแรกส่วนนี้ขึ้น

ในด้านหนึ่ง ลำดับวงศ์ตระกูลแรกบันทึกเชื้อสายแห่งความบาปของคาอิน ข้อความใน 4:17-24 โมเสสได้บันทึกชื่อของลูกหลานมากมายของคาอิน และสะท้อนให้เห็นว่าความบาปได้เปลี่ยนแปลงครอบครัวนี้อย่างไร จนพวกเขาได้กลายเป็นตระกูลที่ย่อหยิ่ง ซื่อว และถูกคาม

ลำดับวงศ์ตระกูลที่สอง ประกอบด้วยเชื้อสายอันชอบธรรมของเสท ดังปรากฏใน 5:1-32 ซึ่ง โมเสสได้บันทึกชื่อของบุคคลสำคัญมากมายในครอบครัวของเสท ซึ่งตรงกันข้ามกับเชื้อสายของคาอิน ครอบครัวนี้ชอบธรรม และสัตย์ซื่ออย่างต่อเนื่อง

วิธีที่จะช่วยให้เราเห็นเจตนานี้ได้ก็คือ สังเกตจากการที่โมเสสได้ใส่ชื่อสองชื่อไว้ในลำดับวงศ์ตระกูลทั้งสอง ทั้งลำดับวงศ์ตระกูลของคาอิน และลำดับวงศ์ตระกูลของเสท ประกอบด้วยชื่อของเอโนค และลามก และ โมเสสเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างชายสองคนนี้ ก่อนอื่น ให้เราพิจารณาว่าโมเสสเขียนอย่างไรเกี่ยวกับชายทั้งสองที่มีชื่อว่าเอโนค ในด้านหนึ่ง ในปฐมกาล 4:17 เราอ่านพบดังนี้เกี่ยวกับเอโนคที่เป็นเชื้อสายของคาอิน:

คาอินร่วมหลับนอนกับภรรยา นางก็ตั้งครรภ์ และให้กำเนิดเอโนค ขณะนั้นคาอินกำลังสร้างเมือง เขาจึงตั้งชื่อเมืองนั้นว่าเอโนค ตามชื่อบุตรชายของตน (ปฐมกาล 4:17)

คาอิน และเอโนค บุตรชายเขิดชูตนเองด้วยความย่อหยิ่ง โดยตั้งชื่อเมืองตามชื่อเอโนค เราเห็นนัยสำคัญของเรื่องนี้ได้ เมื่อเราสังเกตสิ่งที่โมเสสเขียนเกี่ยวกับเอโนค ผู้เป็นเชื้อสายของเสท ใน 5:24 โมเสสให้ความเห็นเกี่ยวกับเอโนคเชื้อสายของเสทดังนี้:

เอโนคดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้า แล้วไม่มีใครพบเขาอีกเลย เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป (ปฐมกาล 4:17)

คงเป็นการยาก ที่จะจินตนาการถึงความแตกต่างน่าทึ่งใด ๆ ระหว่างชายสองคนนี้ ระหว่างเอโนคผู้เต็มไปด้วยความบาปและเอโนคผู้ชอบธรรม

นอกจากความแตกต่างที่กล่าวถึงระหว่างชายสองคนที่ชื่อเอโนคแล้ว โมเสสยังได้กล่าวถึงลามก ที่เป็นเชื้อสายของคาอิน และลามกที่เป็นเชื้อสายของเสท อีกครั้ง เราได้เห็นความแตกต่างเด่นชัดอย่างสุดขั้วระหว่างชายสองคนนี้ ในด้านหนึ่ง ลามกที่เป็นเชื้อสายของคาอินเป็นคนชั่วร้าย ปฐมกาล 4:23-24 รายงานว่าลามกเป็นฆาตกร และมองว่าการฆาตกรรมนั้นเป็นเรื่องน่าภูมิใจอย่างมาก

ตรงกันข้าม เพื่อบรรยายบุคลิกของลามกที่เป็นเชื้อสายของเสท โมเสสบันทึกถ้อยคำของลามกเมื่อบุตรชายของเขาถือกำเนิด ใน 5:29 ว่า:

เขาตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โนอาห์ และกล่าวว่า “ลูกคนนี้จะช่วยบรรเทาเราจากความเหนื่อยยาก และจากการคร่าคร่าทำงานหนักที่เกิดขึ้นบนแผ่นดินนี้ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสาปแช่ง” (ปฐมกาล 5:29)

ตามธรรมเนียมในสมัยพันธสัญญาเดิม ลามก ที่เป็นเชื้อสายของเสทตั้งชื่อบุตรชายของตนให้เป็นคำอธิษฐานต่อพระเจ้า ท่านแสดงความหวังใจว่า บุตรของท่าน คือ โนอาห์ จะนำมาซึ่งการปลดปล่อยจากสภาพชีวิตอันย่ำแย่ ซึ่งเริ่มต้นเมื่อพระเจ้าสาปแช่งแผ่นดินโลกในยุคของอาดัม และเอวา

บัดนี้ เราได้เห็นแล้วว่าปฐมกาล 4-5 ถ่ายทอดแบบแผนของความรุนแรง และความหวังแห่งการปลดปล่อยในยุคแรกอย่างไรต่อไป เราควรหันไปศึกษาฉากทัศน์ที่ส่องเกี่ยวกับความรุนแรงและความหวัง ซึ่งปรากฏในปฐมกาล 6:1-8

ความรุนแรงและความหวังในยุคต่อมา

เมื่อเราศึกษาข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น ก็ปรากฏชัดว่า 6:1-8 นั้น แบ่งได้เป็นสามขั้นตอน คือหนึ่ง ในข้อ 1-3 เกี่ยวข้องกับบุคคลที่เรียกกันว่า “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” สอง ในข้อ 4-7 เน้นที่บุคคลที่เรียกว่า “เนฟิลิม” สืบเนื่องจากสองขั้นตอนนี้ โมเสสได้เพิ่มเติมข้อความปิดท้ายในข้อ 8 โดยกลับมากล่าวถึงโนอาห์ ผู้เป็นแหล่งของความหวังแห่งการปลดปล่อย

บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า

สองขั้นตอนหลักในข้อความตอนนี้ บรรยายเหตุการณ์อันเป็นภัยคุกคามที่เกิดขึ้นบนโลก รวมทั้งเปิดเผยว่าพระเจ้ามีปฏิกริยาอย่างไรต่อเหตุการณ์เหล่านี้ ก่อนอื่น เราจะดูที่ภัยคุกคามต่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าและปฏิกริยาของพระเจ้า ใน 6:1-3

น่าเสียดายที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของข้อความที่ดีความยากที่สุดในหนังสือปฐมกาล โดยหลัก ๆ แล้ว ความยากดังกล่าวรวมกันอยู่ในข้อ 2 ซึ่งเราอ่านพบดังนี้:

บรรดานุคราชของพระเจ้า เห็นว่าบรรดานุครสาวกของมนุษย์สวยงาม ก็เลือกเอามาเป็นภรรยาตามใจชอบ (ปฐมกาล 6:2)

โมเสสมิได้อธิบายแน่ชัดว่าบุตรชายของพระเจ้า และบุตรสาวของมนุษย์คือใคร ตามที่ปรากฏ ท่านคาดหวังให้ผู้อ่านดั้งเดิมของท่านเข้าใจว่าท่านหมายถึงอะไร แต่สำหรับผู้อ่านในยุคปัจจุบันแล้ว ก็เป็นไปได้เลยที่จะระบุตัวตนของบุคคลเหล่านี้ได้อย่างปราศจากข้อสงสัย

ในประวัติศาสตร์ของการตีความ มีการนำเสนอสามแนวทางอันสมเหตุสมผลในการระบุตัวตน หนึ่ง บุตรชายของพระเจ้าอาจเป็นลูกหลานของเสท ที่แต่งงานกับผู้หญิงที่เป็นลูกหลานของคานิน การตีความนี้มีน้ำหนักมาก เนื่องจากความแตกต่างที่ได้กล่าวถึงแล้วระหว่างคนในตระกูลของคานิน และตระกูลของเสท ในปฐมกาล 4-5 ทางเลือกที่สองก็คือ บุตรชายของพระเจ้าอาจเป็นทูตสวรรค์ และบุตรสาวของมนุษย์ก็คือ มนุษย์ธรรมดา มุมมองนี้ก็มียุทธศาสตร์ที่หนักแน่นเช่นกัน เนื่องจากทูตสวรรค์มักถูกเรียกว่า “บุตรชายของพระเจ้า” ตามบางข้อความที่พบในพันธสัญญาเดิม เช่น โยบ 1:6 และสดุดี 29:1 ทางเลือกที่สามคือ ความเข้าใจว่า บุตรของพระเจ้าคือ กษัตริย์ หรือขุนนาง ที่เอาผู้หญิงชาวบ้านเป็นภรรยา มุมมองนี้ก็ฟังขึ้นเช่นกัน เนื่องจากในวันออกใกล้ยุคโบราณ มักจะเรียกกษัตริย์ทั้งหลายว่า บุตรของพระเจ้า เช่นเดียวกับที่โอรสของคานินถูกเรียกว่า บุตรชายของพระเจ้าใน 2 ซามูเอล 7:14 และในสดุดี 2:7 ถึงแม้ผมเองจะชอบการตีความแบบที่สาม แต่เราก็ไม่ควรยึดมั่นมุมมองใด มุมหนึ่งโดยไม่พิจารณามุมมองอื่น ๆ ด้วย

แม้ว่าเราไม่สามารถแน่ใจได้ว่าบุคคลเหล่านี้คือใคร แต่ที่เรารู้แน่ชัดยิ่งกว่าก็คือ พวกเขาทำอะไร คุณน่าจะจำได้ว่า ในปฐมกาล 6:2 เราอ่านพบว่า:

บรรดาบุตรชายของพระเจ้าเห็นว่า บรรดาบุตรสาวของมนุษย์สวยงาม ก็เลือกเอามาเป็นภรรยาตามใจชอบ
(ปฐมกาล 6:2)

ข้อความนี้มีใช้ภาษาปกติในพันธสัญญาเดิมที่บรรยายถึงการแต่งงานอันชอบด้วยกฎหมาย และยังบ่งชี้อย่างหนักแน่นว่า ทั้งผู้หญิง และครอบครัวของพวกเขา มิได้ยินยอมกับความสัมพันธ์เหล่านี้ ตรงกันข้าม บุตรของพระเจ้า ซึ่งอาจเป็นขุนนางที่ทรงอำนาจ เาผู้หญิงเหล่านี้เป็นภรรยาโดยพวกเขา มิได้ยินยอม ภาษาในข้อนี้อาจสื่อความหมายว่า บรรดาบุตรของพระเจ้า จริง ๆ แล้ว ช่มขืนผู้หญิงเหล่านี้ตามใจชอบ ในเหตุการณ์ที่บัง ความรุนแรงที่เห็นเป็นตัวอย่างก่อนหน้านั้น ในการกระทำของคานิน และลูกหลานของเขาได้ลามไปถึงอีกมิติของชีวิต นั่นคือ ความรุนแรงต่อสตรี

หลังจากโมเสสบรรยายถึงยุคความที่มาจากบรรดาบุตรของพระเจ้า ท่านก็หัน ไปยังประเด็นสำคัญหลัก คือ ปฏิกริยาของพระเจ้าต่อเหตุการณ์เหล่านี้ โดยเราอ่านพบในปฐมกาล 6:3 ว่า:

แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จิตวิญญาณของเราจะไม่คงอยู่กับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นเพียงมนุษย์ที่ต้องตาย เขาจะมีอายุชัย 120 ปี” (ปฐมกาล 6:3)

พระเจ้าเริ่มระอากับการที่ความบาปนำความรุนแรงมาสู่มนุษยชาติอย่างต่อเนื่อง และประกาศว่าพระองค์จะไม่อดทนต่อความเสื่อมเช่นนี้ต่อไปตลอด แม้กระนั้น ด้วยพระเมตตาคุณของพระองค์ พระเจ้าประสงค์ที่จะอนุญาตให้มนุษย์ชาติมีเวลาอีก 120 ปี ก่อนพระองค์จะพิพากษา

ชุดที่สองของการกระทำบนโลกนี้ และปฏิกริยาของพระเจ้าปรากฏในปฐมกาล 6:4-7 อันเป็นบันทึกเกี่ยวกับพวกเนฟิลิม

พวกเนฟิลิม

ในข้อ 4 เราอ่านพบอีกสถานการณ์คุกคามที่ก่อตัวขึ้น:

ในสมัยนั้นและสืบต่อมาภายหลัง มีคนเนฟิลอาศัยอยู่ในโลก
คือสมัยที่บุตรชายของพระเจ้าไปอยู่กับบุตรสาวของมนุษย์ และมีลูกหลานกับเขา
คนเหล่านี้เป็นคนใหญ่คนโตที่มีชื่อเสียงในยุค โบราณ (ปฐมกาล 6:4)

ที่นี่ พระคัมภีร์ฉบับเก่าบางฉบับก็ยึดตามข้อความในฉบับเซปตัวจินต์ และแปลคำภาษาฮีบรู “เนฟิลิม” ว่า “มนุษย์ยักษ์” แต่นี้เป็นคำแปลที่น่าผิดหวัง เนื่องจากไม่ได้สื่อถึงเนื้อหาของคำนี้ นักวิชาการมีความเห็นแตกแยกออกไปเกี่ยวกับความหมายที่แน่ชัดของคำนี้ แต่ที่เป็นไปได้มากที่สุดคือ คำนี้หมายถึง พวกนักรบหรือขุนศึก

ในข้อความนี้ โมเสสจะจงบรรยายพวกเนฟิลิมว่าเป็น “วีรชนสมัยก่อน นุรุษผู้เป็นที่เลื่องลือ” คำว่า “วีรชน” หรือ “hagiborim” (גִּבּוֹרִים) ในภาษาฮีบรู หมายถึง นักรบ หรือทหารผู้เก่งกาจ ในบริบทนี้ ชื่อเสียงในทางไม่ดีเชิงการทหารของพวกเนฟิลิมควรถูกมองในทางลบ คนเหล่านี้เป็นที่รู้จักกันว่ามักหาประโยชน์จากการศึก และความรุนแรง โดยการสร้างความหวาดกลัวให้ผู้คนรอบ

ข้าง ความรุนแรงที่เริ่มต้นขึ้นเมื่อคานินสังหารน้องชาย คืออาเบล และต่อเนื่องไปท่ามกลางผู้สืบเชื้อสายของคานิน คือลามก ยิ่งเพิ่มทวีขึ้น เมื่อพวกทหารเนฟิลิมข่มขู่จะใช้กำลังในทุกเรื่อง เราอ่านพบในข้อ 5 ว่า:

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์ในโลกทวี มากยิ่งขึ้น
และความคิดจิตใจของเขาก็โน้มเอียงไปในทางชั่วอยู่เสมอ (ปฐมกาล 6:5)

พร้อมกับการปรากฏตัวของพวกเนฟิลิม ความเสื่อมของมนุษยชาติก็เลวร้ายหนักขึ้น จนถึงขนาดที่ความบาปครอบงำ มนุษยชาติอย่างสิ้นเชิง เราจึงอ่านพบในข้อ 6-7 ว่า:

องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเสียดพระทัยยิ่งนักที่ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาในโลก
และพระองค์ทรงปวดร้าวพระทัย ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า
“เราจะกวาดล้างมนุษยชาติที่เราได้สร้างขึ้นออกจากผืนแผ่นดิน ทั้งมนุษย์ และสัตว์ทั้งปวง สัตว์ที่เลื้อยคลาน
และนกในอากาศ เพราะเราเสียใจที่ได้สร้างพวกนี้ขึ้นมา” (ปฐมกาล 6:6-7)

พระเจ้าเห็นว่าพวกเนฟิลิมสร้างความหายนะทั่วโลกนี้อย่างไร และพระองค์จึงกำหนดว่า ถึงเวลาแล้วที่จะแทรกแซงด้วยการ ทำลายล้างทั้งโลกอย่างหมดสิ้น

ข้อความปิดท้าย

น่าฉงนใจที่ปฐมกาล 6:1-8 ไม่ได้จบลงด้วยถ้อยคำพิพากษา ตรงกันข้าม เพื่อให้สอดคล้องกับโครงสร้างใหญ่ที่กำกับส่วนนี้ของ ประวัติศาสตร์แรกเริ่ม โมเสสเพิ่มข้อความแห่งความหวังปิดท้ายในข้อ 8 ซึ่งเราได้อ่านพบว่า ถึงแม้พระเจ้าตั้งใจจะทำลายมนุษยชาติ เพราะ การที่เขาเสื่อมลงในความบาป แต่ก็ยังมีชายคนหนึ่งที่ทำให้เกิดความหวัง:

แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ปฐมกาล 6:8)

ภายในไม่กี่คำนี้ โมเสสได้จบการบรรยายฉากทัศน์ที่แสดงถึงภัยคุกคาม และความหวังแห่งการปลดปล่อย การทำลายมนุษยชาติ ที่ใช้ความรุนแรงและเต็มไปด้วยบาปโดยน้ำท่วมจะนำมาซึ่งการปลดปล่อยอย่างแท้จริงสำหรับคนรุ่นหลังในอนาคต

จากการสำรวจโครงสร้างทางวรรณกรรมของปฐมกาล 4:1-6:8 เราพบว่าบทเหล่านี้ของปฐมกาลเน้นไปที่สองประเด็นหลัก ประเด็นแรก เน้นที่ภัยคุกคามอันเป็นความรุนแรงจากคนเหล่านั้นที่ได้กบฏต่อพระเจ้าในยุคของคานิน และลูกหลานของเขา ประเด็นที่สอง เน้นที่ภัยคุกคามจากคนบาปในสมัยบุตรของพระเจ้า และพวกเนฟิลิม อย่างไรก็ตาม ในทั้งสองกรณี โมเสสบอกชัดเจนว่าพระเจ้าจะนำมาซึ่ง การปลดปล่อยโดยผ่านบุตรคนหนึ่งพิเศษของเสท นั่นก็คือ ชายที่ชื่อว่าโนอาห์

บัดนี้ เมื่อเราได้เห็นโครงสร้างพื้นฐาน และประเด็นศูนย์กลางของปฐมกาลส่วนนี้แล้ว เราก็อยู่ในฐานะที่จะถามคำถามที่สองว่า ความหมายดั้งเดิมของบทเหล่านี้คืออะไร? หรือ โมเสสกำลังสื่อสารอะไรกับชาวอิสราเอล ในระหว่างที่ท่านกำลังนำพวกเขาออกจาก อียิปต์ไปสู่แผ่นดินพระสัญญา?

ความหมายดั้งเดิม

เพื่อให้เข้าใจความหมายดั้งเดิมส่วนนี้ของประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม การพิจารณาสองหัวข้อต่อไปนี้จะช่วยเราได้ คือ หนึ่ง เราจะดูว่าโมเสสเชื่อมโยงประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มส่วนนี้ เข้ากับประสบการณ์ของอิสราเอลอย่างไร และสอง เราจะสำรวจเนื้อหาของความเชื่อมโยงเหล่านี้สำหรับผู้อ่านชาวอิสราเอลดั้งเดิมของ โมเสส ก่อนอื่น เราจะดูวิธีที่โมเสสใช้เพื่อเชื่อมโยงบทเหล่านี้เข้ากับประสบการณ์ต่าง ๆ ของชาวอิสราเอล ภายใต้การนำของท่าน

ความเชื่อมโยง

โมเสสเชื่อมโยงบทเหล่านี้ของประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม เข้ากับโลกร่วมสมัยของท่าน โดยบรรยายความรุนแรงในประวัติศาสตร์มนุษย์ยุคแรกๆ คล้ายคลึงกันอย่างยิ่งกับประสบการณ์ความรุนแรงที่ชาวอิสราเอลได้ผ่านพ้นมาอย่างยากลำบาก ด้วยวิธีนี้ ท่านชี้ให้เห็นว่าความยากลำบากที่อิสราเอลเผชิญ ก็คล้ายคลึงกับความยากลำบากในโลกยุคแรกเริ่มอย่างยิ่ง

บัดนี้ เพื่อสำรวจว่าโมเสสกำหนดความคล้ายคลึงกันเหล่านี้อย่างไร เราจะดูที่สองส่วนหลักของปฐมกาล 4:1-6:8 อีกครั้งหนึ่ง ได้แก่ ฉากทัศน์ที่หนึ่ง เกี่ยวกับความรุนแรง และความหวังแห่งการปลดปล่อยในยุคแรก ดังปรากฏในบทที่ 4-5 และฉากทัศน์ที่สอง เกี่ยวกับความรุนแรง และความหวังแห่งการปลดปล่อยในยุคต่อมาในบทที่ 6:1-8 เราจะเริ่มด้วยการดูว่าปฐมกาล 4-5 นั้น มีความเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของอิสราเอลอย่างไร

ความรุนแรง และความหวังในยุคแรกเริ่ม

เมื่อเรากลับลักษณะของคนชั่ว และคนชอบธรรมในปฐมกาล 4-5 ก็ปรากฏชัดว่า โมเสสเรียบเรียงเนื้อหาส่วนนี้เพื่อที่ผู้อ่านของท่านจะเชื่อมโยงเรื่องคาอิน และครอบครัวของเขาเข้ากับชาวอียิปต์ และเพื่อที่พวกเขาจะโยอาเบล เสท และลูกหลานของเสท ซึ่งเป็นคนชอบธรรม เข้ากับตัวพวกเขาเองในฐานะประชากรของพระเจ้า แล้วโมเสสได้สร้างความเชื่อมโยงเหล่านี้ขึ้นอย่างไร?

บทบรรยายเหตุการณ์ เราควรเริ่มต้นโดยตรวจสอบเรื่องราวของคาอิน ผู้ทำบาป ในปฐมกาล 4:1-16 ในเรื่องนี้ โมเสสเน้นที่อย่างน้อยห้าประเด็นที่ทำให้ชาวอิสราเอลสามารถเชื่อมโยงข้อความนี้เข้ากับสมัยของพวกเขาเองได้ ประเด็นแรก โมเสสกล่าวถึงอาชีพของคาอิน และอาเบล เพื่อสร้างความเชื่อมโยงดังกล่าวนี้

ให้เราฟังว่า ในเบื้องต้นนั้น มีการบรรยายถึงความแตกต่างระหว่าง คาอิน และอาเบล อย่างไรบ้าง ในปฐมกาล 4:2:

ภายหลังนางให้กำเนิดน้องชายของเขาคือ อาเบล

อาเบลเลี้ยงสัตว์ ส่วนคาอินทำไร่ไถนา (ปฐมกาล 4:2)

ตามข้อความนี้ ได้บอกไว้ว่า คาอินเป็นเกษตรกร ที่อยู่เป็นหลักแหล่ง เป็นคนปลูกพืช ในขณะที่อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ ในยุคโบราณและยุคปัจจุบัน เป็นเรื่องปกติที่ความตึงเครียดจะเกิดขึ้นระหว่างสังคมเกษตรที่ตั้งรกรากทำมาหากิน และสังคมคนเลี้ยงสัตว์เร่ร่อน และตามที่หนังสือปฐมกาลเองก็ได้บอกไว้ โมเสส และชาวอิสราเอลก็ตระหนักถึงความตึงเครียดลักษณะนี้พอสมควร และมักนำไปสู่ความล่าช้าในอียิปต์ ในขณะที่พวกเขาอยู่ในอียิปต์ ในปฐมกาล 46:33-34 โยเซฟได้สั่งบรรดาพี่ชายของท่าน เมื่อพวกเขามาที่อียิปต์ ดังนี้ว่า

เมื่อฟาโรห์ทรงเรียกพวกท่านเข้าเฝ้า และรับสั่งถามว่า ‘พวกเจ้ามีอาชีพอะไร?’ พวกท่านควรตอบว่า ‘ผู้รับใช้ของฝ่าพระบาทเลี้ยงดูฝูงสัตว์มาตั้งแต่เล็ก ๆ ตามอย่างบรรพบุรุษของเรา’ แล้วพวกท่านจะได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่ในดินแดน โกลเซนนี้ เพราะชาวอียิปต์ตั้งถิ่นฐานเลี้ยงแกะ” (ปฐมกาล 46:33-34)

คำสั่งของโยเซฟในตอนนี้นำให้เราเข้าใจลึกซึ้งว่า เหตุใดจึงกล่าวว่าคุณเป็นชาวไร่ชาวนา และอาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ โมเสสต้องการให้ผู้อ่านชาวอิสราเอลเชื่อมโยงกับคุณ ซึ่งเป็นเกษตรกร กับชาวอียิปต์ และท่านต้องการให้อิสราเอลเชื่อมโยเซฟกับอาเบล คนเลี้ยงแกะที่ตกเป็นเหยื่อ

ความเชื่อมโยงที่สอง ระหว่างเรื่องราวนี้ และผู้รับสารดั้งเดิมของโมเสสปรากฏอยู่ในรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องบูชาที่คาคิน และอาเบลได้ถวาย ตามที่เราอ่านพบในปฐมกาล 4 พระเจ้าปฏิเสธเครื่องบูชาของคาคิน แต่พอพระทัยต่อเครื่องบูชาของอาเบล เหตุผลที่พระเจ้าแยกแยะระหว่างเครื่องบูชาสองชุดนี้ถูกบรรยายชัดเจนในปฐมกาล 4:3-4 ซึ่งเราอ่านพบดังนี้ว่า

เมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยว

คาคินนำพืชผลจากไร่นามาถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ส่วนอาเบลนำไขมันของลูกสัตว์หัวปีที่ดีที่สุดที่สุดในฝูงสัตว์ของเขา มาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดปรานอาเบล และเครื่องถวายของเขา (ปฐมกาล 4:3-4)

จงสังเกตวิธีที่โมเสสบรรยายเครื่องบูชาของทั้งสองคน ในข้อ 3 ท่านกล่าวว่า คาคินถวาย “พืชผลจากผืนดิน” แต่ในข้อ 4 ท่านเขียนว่าอาเบลถวาย “แกะหัวปีจากฝูง และไขมันของแกะนั้น” ความแตกต่างนี้สำคัญอย่างยิ่ง คาคินเพียงแค่นำพืชผลอะไรก็ตามจากไร่นาของเขาที่เขาบังเอิญเก็บเกี่ยวได้มาถวาย อย่างดีที่สุด การนมัสการของเขาก็เป็นแค่นั้นเอง เนื่องจากเขามิได้สงวนส่วนที่ดีที่สุดของพืชผลของเขาไว้ให้พระเจ้า แต่อาเบลทำตามข้อกำหนดของพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างจริงจัง โดยนำส่วนไขมัน (ซึ่งเป็นส่วนที่มีค่าสูงมากสำหรับของถวายบูชาในพันธสัญญาเดิม) มาจากแกะหัวปีในฝูงแกะของเขา (ซึ่งเป็นสัตว์บูชาที่มีค่าสูงสุดตามธรรมเนียมของโมเสส) เครื่องบูชาของคาคินไม่ได้เป็นอะไรไปกว่าพิธีกรรมที่ไม่จริงจัง แต่ตรงกันข้าม อาเบลมอบถวายการอุทิศตนอย่างจริงจังแก่พระเจ้า

โมเสสยังได้ใช้ความแตกต่างนี้ระหว่างเครื่องบูชาของคาคิน และอาเบล เพื่อชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงยิ่งกว่านั้น ระหว่างชาวอียิปต์และอิสราเอล ภูมิภาคดังกล่าวนี้ทั้งที่ยังนัก เมื่อเราระลึกถึงว่า ตอนแรกโมเสสเข้าเฝ้าฟาโรห์เพื่อขอให้ปล่อยชาวอิสราเอล เพราะท่านต้องการถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ ตามที่เราอ่านพบในอพยพ 5:3 โมเสส และอาโรน ได้กล่าวต่อฟาโรห์ดังนี้ว่า:

เขาทั้งสองจึงทูลว่า “พระเจ้าของชนฮีบรูปรากฏแก่ข้าพระบาท พวกข้าพระบาทขออนุญาตเดินทางเป็นเวลาสามวัน เข้าไปในถิ่นกันดารเพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระบาท มิฉะนั้นพระองค์จะทรงลงโทษพวกข้าพระบาท ด้วยภัยพิบัติหรือสงคราม” (อพยพ 5:3)

แต่ฟาโรห์ปฏิเสธคำขอของทั้งสอง จากบันทึกของโมเสสในข้อ 4 ฟาโรห์บอกพวกเขาว่า:

“เจ้าโมเสส กับอาโรน เหตุใดพวกเจ้าจึงเที่ยวชักชวนผู้คนให้ละทิ้งงาน? กลับไปทำงานเถิด!” (อพยพ 5:4)

เราจึงเห็นได้ว่า คาคินหลบหลู่เกียรติพระเจ้าด้วยเครื่องบูชาแค่นั้นในนามมันใด ชาวอียิปต์ก็มีไฉนนมัสการพระเจ้าของอิสราเอลอย่างแท้จริงกันนั้น แต่อาเบลถวายเครื่องบูชาอย่างจริงจัง และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้ามันใด อิสราเอลก็แสวงหาการนมัสการพระยาห์เวห์อย่างแท้จริงกันนั้น ด้วยวิธีนี้ โมเสสได้ชี้ให้เห็นอีกหนึ่งความเชื่อมโยงของอียิปต์กับคาคิน และของอิสราเอลกับอาเบล

วิธีที่สาม โมเสสใช้สร้างความเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของอิสราเอลก็คือ ใช้การบรรยายรายละเอียดของฆาตกรรม คาอิน ฆาตกรรมอาเบล น้องชายของตน และนัยสำคัญของเหตุการณ์นี้เป็นที่ประจักษ์ชัด เมื่อเราระลึกถึงการสังหารชาวอิสราเอลที่เกิดขึ้นในอียิปต์ ในอพยพ 1-2 เราอ่านพบว่าชาวอียิปต์ไม่เพียงแต่ใช้งานชาวอิสราเอลอย่างเกินกำลัง แต่ยังได้ลงมือฆาตกรรมพวกเขาหลายคน รวมถึงลูกเล็กเด็กแดงอีกด้วย โดยวิธีนี้ โมเสสได้พัฒนาความเชื่อมโยงมากยิ่งขึ้นระหว่างคาอิน กับชาวอียิปต์ เช่นเดียวกับระหว่างอาเบล กับชาวอิสราเอล

วิธีที่สี่ โมเสสใช้เพื่อสร้างความเชื่อมโยงเหล่านี้คือ โดยการบรรยายถึงที่อยู่ของคาอินบนโลก เมื่อพระเจ้าสาปแช่งคาอินเพราะการฆาตกรรมอาเบล พระองค์ขับไล่คาอินออกจากแผ่นดินอุดมสมบูรณ์ เราอ่านพบในปฐมกาล 4:11-12 ว่า:

บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่ง และขับออกจากแผ่นดินซึ่งรองรับโลหิตของน้องชายของเจ้า เพราะน้ำมือของเจ้า เมื่อเจ้าไถพรวนดิน มันจะไม่ให้ผลผลิตแก่เจ้าอีกต่อไป เจ้าจะเป็นคนร่อนเร่เนจรไปในโลก” (ปฐมกาล 4:11-12)

คาอินถูกสาปแช่งให้อาศัยอยู่ในสถานที่ที่การเพาะปลูกจะให้ผลผลิตน้อยมาก คำบรรยายถึงที่อยู่ของคาอินนี้ สอดคล้องอย่างดีกับการประเมินของโมเสสที่มีต่อแผ่นดินอียิปต์ และแผ่นดินที่ท่านกำลังนำอิสราเอลไปครอบครอง ให้เราฟังว่าโมเสสชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างคานาอัน และอียิปต์ ในเฉลยธรรมบัญญัติ 11:10-12:

ดินแดนที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนี้ไม่เหมือนอียิปต์ ที่ท่านจากมา ซึ่งท่านหว่านเมล็ดแล้วต้องวิดน้ำเข้าแปลงเหมือนสวนผัก แต่ดินแดนที่ท่านจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองนี้เป็นดินแดนแห่งภูเขา และหุบเขาซึ่งได้ค้ำสายฝนจากฟ้าสวรรค์ เป็นดินแดนซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงทำนุบำรุง และพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอยู่เหนือที่นั่น ตลอดทั้งปี (เฉลยธรรมบัญญัติ 11:10-12)

พระเจ้าส่งคาอินไปยังสถานที่ห่างไกลจากเอเดน ไปยังสถานที่ที่เหมือนอียิปต์ อันเป็นที่ที่การปลูกพืชต้องใช้ความพยายามอย่างมาก ความจริงข้อนี้ เป็นอีกหนึ่งวิธีที่ผู้อ่านชาวอิสราเอลของโมเสสต้องใช้เพื่อเชื่อมโยงคาอินกับชาวอียิปต์

วิธีที่ห้าที่ปฐมกาล 4-5 เชื่อมโยงคาอินกับอียิปต์ และอาเบล กับอิสราเอล อยู่ในสาระสำคัญเกี่ยวกับการที่คาอินจะได้รับการปกป้อง ถึงแม้คาอินสังหารอาเบลน้องชายของตน แต่พระเจ้าก็ยังปกป้องเขาจากอันตราย เราอ่านพบถ้อยคำของพระเจ้าในปฐมกาล 4:15 ดังนี้ว่า:

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “ไม่ใช่เช่นนั้น ถ้าผู้ใดฆ่าคาอิน จะถูกเอาคืนเจ็ดเท่า” (ปฐมกาล 4:15)

พระเจ้าปกป้องคาอินจากอันตราย ถึงแม้เขาเป็นฆาตกร นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่โมเสสบรรยายเหตุการณ์เหล่านี้เพื่อที่อิสราเอลจะเห็นความสัมพันธ์ของเหตุการณ์เหล่านี้กับประสบการณ์ของตนเองในอียิปต์ พระเจ้าปกป้องอียิปต์อย่างมาก ถึงแม้พวกเขากระทำฆาตกรรม และสมควรถูกพระเจ้าพิพากษา แต่พระเจ้าก็ปกป้องอียิปต์เป็นพิเศษเป็นเวลานาน

ดังนั้น เราจึงเห็นว่าอย่างน้อยห้าแนวทาง ที่โมเสสได้สถาปนาความคู่ขนานที่มีความหมายระหว่างยุคดึกดำบรรพ์นี้ และประสบการณ์การอพยพของอิสราเอล สาระสำคัญเรื่องการครอบครอง การนมัสการ ฆาตกรรม สถานที่ และการปกป้อง ส่วนบ่งชี้ว่า

โมเสสต้องการให้ผู้อ่านชาวอิสราเอลของท่านประยุกต์ใช้เรื่องราวนี้เข้ากับชีวิตของพวกเขา โดยเชื่อมโยงคาอิน กับชาวอียิปต์ และเชื่อมโยงอาเบลกับพวกเขาเองในฐานะคนของพระเจ้า

เมื่อเราได้เห็นความเชื่อมโยงที่ถูกละทิ้งไว้ในเรื่องราวของคาอิน ผู้เป็นคนบาปแล้ว เราควรหันไปดูบทบรรยายถูฆานานเกี่ยวกับเสท ผู้ชอบธรรม ในปฐมกาล 4:25-26 ด้วย

ตามที่เราเห็น โมเสสได้แสดงความเห็นที่สำคัญยิ่งเกี่ยวกับเสทและเอโนช บุตรของเขา ในปฐมกาล 4:26 เราอ่านพบดังนี้ว่า:

ในเวลานั้นมนุษยย์เริ่มนมัสการ โดยออกพระนามพระยาห์เวห์ (ปฐมกาล 4:26)

โมเสสกล่าวถึงความจริงข้อนี้เกี่ยวกับเสท และบุตรชายของเขา เพื่อให้ผู้อ่านเชื่อมโยงตนเองไม่เพียงกับอาเบลเท่านั้น แต่กับเสทด้วย ซึ่งเป็นบุตรชายของอาดัม ซึ่งมาแทนที่อาเบล

ในขั้นแรก เสท ใช้พระนามของพระเจ้า คือยาห์เวห์ และการออกพระนามเช่นนี้ ทำให้เขาเกี่ยวข้องกับอิสราเอล เป็นที่น่าสนใจว่า หนังสืออพยพกล่าวชัดเจนว่า พระนาม “ยาห์เวห์” มีความสำคัญโดดเด่นอย่างมากในยุคของโมเสส เช่น พระเจ้าคริสต์กับโมเสสในลักษณะนี้ ในอพยพ 3:15:

พระเจ้าคริสต์กับโมเสสด้วยว่า “จงบอกชนอิสราเอลว่า ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน’ นี่เป็นนามของเราชั่ววันรันคร เป็นนามที่พวกเขาจะเรียกเรา ตลอดทุกชั่วอายุ” (อพยพ 3:15)

แม้ว่าบันทึกในพระคัมภีร์บ่งบอกว่า พระนามยาห์เวห์ถูกใช้ตั้งแต่สมัยของเสท แต่ในยุคของโมเสส พระนามนี้กลายเป็นพระนามหลักที่ใช้กล่าวถึงพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ชาวอิสราเอลที่สตัยซ์ชื่อภายใต้การนำของโมเสสจึงสามารถเชื่อมโยงตนเองเข้ากับเสทผู้ชอบธรรมได้แน่นอน เช่นเดียวกับเสท พวกเขาทั้งหมดพระนามยาห์เวห์ด้วย

ในขั้นที่สอง ชาวอิสราเอลน่าจะเชื่อมโยงตนเองเข้ากับเสท โดยผ่านสาระหลักแห่งคำอธิษฐาน รายละเอียดจุดนี้ยังปรากฏในปฐมกาล 4:26 ซึ่งโมเสสเขียนว่า ครอบครัวของเสทนั้น “เริ่มร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้า [พระยาห์เวห์]” ในพันธสัญญาเดิมนั้น การ “ร้องเรียกพระนามของพระผู้เป็นเจ้า” มักหมายถึงการร้องออกมา เพื่อขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าในยามลำบากหรือยามจำเป็น ในมุมมองนี้ เราจึงเห็นได้ว่าโมเสสแสดงความเชื่อมโยงที่สองเข้ากับอิสราเอลในยุคของท่านเอง เมื่ออ่านส่วนที่เหลือของเบญจบรรณ เราก็เรียนรู้ว่า ในการอพยพออกจากอียิปต์นั้น อิสราเอลได้ร้องเรียกพระยาห์เวห์เพื่อขอความช่วยเหลือในช่วงวิกฤตมากมาย เช่นเดียวกับที่เสท และเอโนชได้ร้องเรียกพระองค์

เราจึงเห็นได้ว่า โมเสสออกแบบบทบรรยายเกี่ยวกับคนบาปอย่างคาอิน และเสท ผู้ชอบธรรม เพื่อสร้างความถูฆานานกับโลก ร่วมสมัยของท่าน โมเสสต้องการให้ผู้อ่านของท่านสังเกตเห็นว่าชาวอียิปต์ก็เหมือนคาอิน และท่านก็ต้องการให้ผู้อ่านของท่านเห็นว่า พวกเขาเองก็เหมือน อาเบล และเสท

เมื่อเข้าใจความเชื่อมโยงพื้นฐานเหล่านี้แล้ว เราก็พร้อมจะศึกษาลำดับวงศ์ตระกูลของคาอิน และลำดับวงศ์ตระกูลของเสทต่อไป

ลำดับวงศ์ตระกูล ตามที่เราจะได้เห็น โมเสสได้วางรูปแบบลำดับวงศ์ตระกูลเหล่านี้ เพื่อให้อิสราเอลเชื่อมโยงชาวอียิปต์ กับคนชั่ว และพวกเขาเอง กับคนชอบธรรมต่อไป เพื่ออธิบายจุดประสงค์หลักของท่านต่อไป ปฐมกาล 4:17-24 บรรยายลักษณะวงศ์ตระกูลของคา

อิน ในแนวทางที่แสดงถึงความเชื่อมโยงกับอียิปต์อย่างไม่ได้ขัดแย้ง ความเชื่อมโยงดังกล่าวนี้ปรากฏอย่างน้อยหกแนวทาง หนึ่งในโมเสสเห็นว่า คาอินเป็นคนสร้างเมือง ตามที่ท่านบันทึกในปฐมกาล 4:17:

ขณะนั้นคาอินกำลังสร้างเมือง (ปฐมกาล 4:17)

ถึงไม่บอกเรารู้ว่า ซนอิสราเอลต่างก็รู้ชัดเจนดีว่า ชาวอียิปต์นั้น คือ นักสร้างเมืองผู้ยิ่งใหญ่ เพราะการสร้างเมืองให้ชาวอียิปต์เคยเป็นส่วนหนึ่งที่ชาวอิสราเอลต้องทำ ระหว่างที่พวกเขาเป็นทาสในอียิปต์ ด้วยเหตุนี้ ถ้อยคำดังกล่าวที่เกี่ยวกับคาอิน จึงต้องสร้างความเชื่อมโยงอันหนักแน่น กับชาวอียิปต์อย่างแน่นอน

สอง เราควรสังเกตชื่อของเมืองที่คาอินสร้าง อีกครั้งหนึ่ง เราอ่านพบถ้อยคำนี้ในปฐมกาล 4:17 ว่า:

ขณะนั้นคาอินกำลังสร้างเมือง เขาจึงตั้งชื่อเมืองนั้นว่า เอโนค ตามชื่อบุตรชายของตน (ปฐมกาล 4:17)

สำหรับชาวอิสราเอลในยุคของโมเสส สิ่งนี้เตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับธรรมเนียมอียิปต์ ตามที่โมเสสรายงานในอพยพ 1:11 ว่า

ดังนั้นชาวอียิปต์จึงบีบบังคับพวกอิสราเอลให้เป็นทาส และตั้งนายงานคอยควบคุมพวกเขาให้ทำงานหนัก ให้สร้างเมืองปิธม และรามเมสขึ้นเป็นเมืองพระคลังสำหรับฟาโรห์ (อพยพ 1:11)

เมืองรามเมส นั้นถูกตั้งชื่อเพื่อเป็นเกียรติแก่ ฟาโรห์ รามเมส เช่นเดียวกับคาอิน ชาวอียิปต์ก็ตั้งชื่อเมืองตามชื่อของพวกเขาเพื่อแสดงเกียรติยศ และสง่าราศีของตน ด้วยวิธีนี้ ลำดับวงศ์ตระกูลของคาอินจึงกำหนดอีกหนึ่งความเชื่อมโยงระหว่างคาอินกับชาวอียิปต์

ความเชื่อมโยงที่สาม ระหว่างวงศ์ตระกูลของคาอิน และอียิปต์ปรากฏในความโอหังที่ลามก ลูกหลานของคาอิน แสดงออกมาเมื่อกระทำฆาตกรรม ใน 4:23 เราอ่านพบว่าลามกหรือเพลง淫ชอตัวเองคือน่าบรคากรรยาของเขาว่า:

“อาดัม และซิลลาห์ จงฟังเรา ภรรยาของลามกเอ๋ย จงฟังคำของเรา เราได้ฆ่าชายคนหนึ่งที่ทำร้ายเรา” (ปฐมกาล 4:23)

การที่ลามกใช้อวดความป่าเถื่อนของตนเอง น่าจะเชื่อมโยงลามกเข้ากับชาวอียิปต์ตามความคิดของชาวอิสราเอลสมัยโบราณ ชาวอิสราเอลน่าจะตระหนักดีว่า มีจารีอียิปต์โบราณมากมายยกย่องฟาโรห์ และกองทัพของเขาเกี่ยวกับการสังหารเพื่อประโยชน์ของคน

ความเชื่อมโยงที่สี่ ปรากฏอยู่ในความใส่ใจของโมเสสที่มีต่อความตายของคนหนุ่ม ให้เราฟังถ้อยคำของลามกอีกครั้งหนึ่ง ใน 4:23:

เราได้ฆ่าชายคนหนึ่งที่ทำร้ายเรา ฆ่าเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ (ปฐมกาล 4:23)

คำภาษาฮีบรูที่ถูกแปลว่า “ชายหนุ่ม” ในข้อนี้ก็คือ “เยเลด” (“yeled” (יָלֵד)) ซึ่งมักถูกแปลว่า “เด็กชาย” จึงมีความน่าจะเป็นสูงมากที่หนึ่งในเหยื่อของลามกเป็นเด็ก ตามที่เราทุกคนทราบ ในบทแรกของหนังสืออพยพว่า ฟาโรห์ได้สั่งสังหารเด็กชายชาวอิสราเอล เช่นเดียวกับลามก ลูกหลานของคาอิน พวกเขาอียิปต์ได้ทำร้ายชาวอิสราเอลที่ไม่มีทางสู้ นั่นคือ บรรดาเด็กชายทั้งหลาย

ความเชื่อมโยงที่ห้า ระหว่างครอบครัวของคาอิน และชาวอียิปต์ปรากฏในการที่ลามกอ้างว่าเขาต้องได้รับการปกป้องมากขึ้น ในปฐมกาล 4:24 ลามกอ้างว่าเขาขี้ใจเพราะได้รับการปกป้องมากกว่าคาอิน

หากใครทำร้ายคาอิน จะถูกเอาคืนเจ็ดเท่า ส่วนคนที่ทำร้ายลามก จะถูกเอาคืนเจ็ดสิบเจ็ดเท่า (ปฐมกาล 4:24)

ลามก คิดว่าพระเจ้าปกป้องเขาฉันใด ฟาโรห์แห่งอียิปต์ก็มั่นใจในการปกป้องจากเหล่าเทพของพวกเขาค้นนั้น แท้จริงแล้วก็ปรากฏว่า เป็นช่วงเวลาหลายปีที่เดียวที่พวกอียิปต์ได้อินดีกับการปกป้องจากอันตรายมากขึ้นเรื่อย ๆ

ประการที่หก เราควรสังเกตถึงพัฒนาการซับซ้อนทางวัฒนธรรมในเชื้อสายของคาอิน ให้เราฟังคำบรรยายเกี่ยวกับพี่น้องของคาอิน คือ ยาบาล ยูบาล และหุบัลคาอิน ในปฐมกาล 4:20-22:

ยาบาล...ซึ่งเป็นบิดาของคนเลี้ยงสัตว์ และอาศัยในเต็นท์...ยูบาล ซึ่งเป็นบิดาของคนเล่นพิณ และขลุ่ย ส่วนหุบัลคาอิน เขาทำเครื่องมือ เครื่องใช้ จากทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก (ปฐมกาล 4:20-22)

ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ โมเสส บรรยายลักษณะครอบครัวของคาอินว่ามีพัฒนาการซับซ้อนทางวัฒนธรรมสูง ยาบาล ไม่ใช่คนเลี้ยงแกะธรรมดา แต่เขาได้คิดค้นระบบสัตวาบาลด้วย ยูบาลคิดค้นดนตรี และหุบัลคาอิน คิดค้นโลหะวิทยา ที่มีพัฒนาการซับซ้อน สำหรับชาวอิสราเอลในยุคของโมเสสแล้ว คงยากมากที่พวกเขาจะไม่เห็นความเชื่อมโยงนี้ เมื่อเปรียบเทียบ กับวิถีชีวิตเร่ร่อนของบรรดาอัครบิดาของอิสราเอลแล้ว วัฒนธรรมอียิปต์นั้น มีพัฒนาการซับซ้อนสูงมาก โมเสสบรรยายเชื้อสายแห่งบาปของคาอินในลักษณะนี้ เพื่อยืนยันถึงความเชื่อมโยงที่ท่านต้องการให้ผู้อ่านเห็นระหว่างเชื้อสายของคาอิน และชาวอียิปต์

ฉะนั้น เราเห็นอย่างน้อยหกวิธี ที่โมเสสได้แสดงถึงความเชื่อมโยงระหว่างวงศ์วานของคาอิน และชาวอียิปต์ คำบรรยายของท่านเกี่ยวกับการสร้างเมือง การตั้งชื่อเมือง ความภูมิใจในชาติกรรม ความรุนแรงต่อเด็ก ๆ การปกป้องจากเมืองบน และพัฒนาการซับซ้อนทางวัฒนธรรมในครอบครัวของคาอิน ล้วนถูกออกแบบมาเพื่อสร้างความเชื่อมโยงเหล่านี้

บัดนี้ เราควรหัน ไปศึกษาลำดับวงศ์ตระกูลของเสท ในปฐมกาล 5:1-32 ตามที่เราคาด โมเสสเรียงเรียงลำดับวงศ์ตระกูลของเสท เพื่อให้ผู้อ่านชาวอิสราเอลของท่านเชื่อมโยงตนเองเข้ากับเชื้อสายของเสท ความเชื่อมโยงนี้ถูกสร้างขึ้นบนปัจจัยอย่างน้อยสี่ข้อ ข้อแรก เราควรสังเกตว่า ในระดับชีววิทยานั้น ชนชาติอิสราเอลสืบเชื้อสายมาจากเสท ในปฐมกาล 5:32 เราอ่านพบชื่อนูตทั้งสามของโนอาห์:

หลังจากโนอาห์อายุได้ 500 ปี ก็มีบุตรชายคือ เฮม ฮาม และยาเฟท (ปฐมกาล 5:32)

ชื่อ “เฮม” นั้นสำคัญเป็นพิเศษต่อโมเสส เพราะเฮม คือบรรพบุรุษของอิสราเอล ในภาษาปัจจุบัน เราใช้คำว่า “เซมิติก” หรือ “เซมิท” ซึ่งเป็นคำที่มาจากชื่อ “เฮม” ถึงแม้ชนชาติอื่นก็มาจากเชื้อสายของเฮม แต่ชาวอิสราเอลคือ ประชากรที่พระเจ้าได้ทรง เลือกสรรเป็นพิเศษ และพวกเขาก็อยู่ท่ามกลางลูกหลานของเฮม ดังนั้น ในแง่ชีววิทยาพื้นฐานนี้ โมเสสได้เชื่อมโยงผู้อ่านชาวอิสราเอลของท่านเข้ากับเชื้อสายของเสท

ความเชื่อมโยงที่สอง ระหว่างเชื้อสายของเสท และอิสราเอลปรากฏในการย้ำถึงความชอบธรรมของลูกหลานของเสทครั้งแล้วครั้งเล่า ลักษณะเฉพาะของเชื้อสายของเสทคือ สัตย์ซื่อ และชอบธรรม เช่นในปฐมกาล 5:24:

เอโนคดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้า แล้วไม่มีใครพบเขาอีกเลย เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป (ปฐมกาล 5:24)

ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ส่วนที่ถูกแปลว่า “ดำเนินกับพระเจ้า” นั้น ถูกใช้เพื่อกล่าวถึง เอโนค และ โนอาห์เท่านั้น แต่ครั้งแล้วครั้งเล่า โดยเฉพาะในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ โมเสสบอกชาวอิสราเอลว่า พวกเขาจะต้องเป็นเหมือนเอโนค โดยดำเนินอยู่ในทางของพระยาห์เวห์ ด้วยวิธีนี้ ชาวอิสราเอลผู้สืบทอดที่ติดตาม โมเสส ก็พบความเกี่ยวข้องอีกจุดหนึ่งระหว่างพวกเขากับเชื้อสายของเสท เป้าหมายของพวกเขาก็คือ การเป็นเหมือน เอโนค

ความเชื่อมโยงที่สาม ระหว่างตระกูลของเสท กับประสบการณ์ของอิสราเอลปรากฏในการที่โมเสสเน้นจำนวนของลูกหลานของเสท ในลำดับวงศ์ตระกูลของเสท เราเรียนรู้ว่าลูกหลานของเขาวิจิตรขึ้นมาก โมเสสนำเสนอกาววิจิตรขึ้นของครอบครัวของเสทโดยย้ำความจริงที่ว่า “บุตรชาย และบุตรสาวหลายคน” ถือกำเนิดในตระกูลของเสท แท้จริงแล้ว ในปฐมกาล 5 ท่านได้เขียนข้อความนี้แก่ครั้ง การเน้นจำนวนประชากรในตระกูลของเสทนี้ สำคัญต่อผู้อ่านชาวอิสราเอล เนื่องจากพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าได้ช่วยพวกเขาอย่างมากมายในด้านจำนวน ทั้งขณะที่ยังอยู่ในอียิปต์ และในช่วงการอพยพด้วย

ประการที่สี่ โมเสสยังเน้นถึงอายุยืนยาวของคนมากมายในตระกูลของเสท โดยเชื่อมโยงเรื่องนี้เข้ากับชนชาติอิสราเอล เช่น เราทั้งปวงรู้ว่าลูกหลานคนหนึ่งของเสท คือเมธุสลาห์ อายุยืนยาวกว่าผู้ใดในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ จากปฐมกาล 5:27 เขามีอายุถึง 969 ปี และมีอีกหลายคนในตระกูลของเสทที่อายุยืนยาวเช่นกัน ความใส่ใจของ โมเสสต่อคนในตระกูลของเสท มีอายุยืนยาวนั้นมีความสำคัญยิ่ง เพราะ ตามที่ธรรมบัญญัติของโมเสสได้ระบุไว้ การมีอายุยืนยาวในแผ่นดินพระสัญญา นั้น ต้องเป็นเป้าหมายของชาวอิสราเอลผู้สืบทอดการที่โมเสสชี้ไปที่ลูกหลานผู้มีอายุยืนยาวของเสทนั้น ก็ได้แสดงให้เห็นอีกหนึ่งความเชื่อมโยงระหว่างตระกูลของเสท และอิสราเอล

นี่ก็หมายความว่า โมเสสเขียนเกี่ยวกับความรุนแรง และความหวังแห่งการปลดปล่อยในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม เพื่อแสดงอย่างหนักแน่นถึงความเชื่อมโยงกับโลกร่วมสมัยของท่าน คาอิน และลูกหลานของเขาถูกเชื่อมโยงกับชาวอียิปต์ ผู้ซึ่งใช้ความรุนแรงกับชาวอิสราเอล ส่วนอาเบล เสท และลูกหลานของเสท จะถูกเชื่อมโยงกับชาวอิสราเอล ผู้ซึ่งตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงในอียิปต์ ความเชื่อมโยงเหล่านี้เป็นกลยุทธ์สำคัญของโมเสสในการที่ท่านถ่ายทอดประวัติศาสตร์ส่วนนี้

เมื่อได้เห็นว่ามีโมเสสบันทึกความรุนแรง และความหวังในยุคแรกอย่างไรแล้ว เราก็ควรหันไปศึกษาปฐมกาล 6:1-8 อย่างสังเขป เกี่ยวกับความรุนแรง และความหวังแห่งการปลดปล่อยในยุคต่อมา

ความรุนแรง และความหวังในยุคต่อมา

ให้เราใส่ใจบทที่ 6:4 เป็นพิเศษ ซึ่งเป็นตอนที่โมเสสได้บรรยายถึงลักษณะของคนเหล่านี้ว่า:

ในสมัยนั้นและสืบต่อมาจากหลัง มีคนเนฟิลิม อาศัยอยู่ในโลก คือสมัยที่บุตรชายของพระเจ้า ไปอยู่กินกับบุตรสาวของมนุษย์ และมีลูกหลานกับเขา คนเหล่านี้เป็นคนที่ใหญ่คนโตที่มีชื่อเสียงในยุคโบราณ (ปฐมกาล 6:4)

เราได้เรียนรู้แล้วว่า พวกเนฟิลิมเป็นนักรบที่แกร่งกล้า และมีความกล้าหาญเป็นที่เลื่องลือ แต่จงดูว่าโมเสสตั้งข้อสังเกตสำคัญประการหนึ่งเกี่ยวกับพวกเนฟิลิม ท่านกล่าวว่า พวกเนฟิลิม ได้ดำรงอยู่บนโลกนี้ตั้งแต่ยุคแรกเริ่ม “และหลังจากนั้นด้วย”

เมื่อเพิ่มการอ้างอิงว่า พวกนักรบเนฟิลิม ได้ดำรงอยู่หลังจากนี้ท่วมโลกด้วย ก็หมายความว่า โมเสสได้ยื่นเตือนผู้อ่านชาวอิสราเอลของท่านว่า พวกเขาเกี่ยวข้องกับพวกเนฟิลิมในประวัติศาสตร์เมื่อไม่นานก่อนหน้านั้นแล้ว คำว่า “เนฟิลิม” ปรากฏในอีกเพียง

แห่งเดียวเท่านั้นในพระคัมภีร์ นั่นคือ ในกัณดารวิถี 13:32-33 ในตอนนี้ สายลับที่โมเสสส่งเข้าไปในแผ่นดินคานาอันรายงานว่าได้เห็นพวกเนฟิลิม โดยกล่าวว่า:

“ดินแดนที่เราไปสำรวจนั้น กลิ่นผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น... เราเห็นคนเนฟิลที่นั่นด้วย... ในสายตาของเรา เราเป็นเหมือนตั๊กแตน และพวกเขาก็เห็นเช่นนั้นด้วย” (กัณดารวิถี 13:32-33)

สายลับเหล่านั้นไม่ได้รายงานอย่างตรงไปตรงมา แต่กล่าวว่าแผ่นดินคานาอันเต็มไปด้วยความรุนแรง และภัยคุกคาม และท่ามกลางผู้ที่อาศัยในคานาอันก็คือ พวกเนฟิลิม นักรบที่โหดร้ายผู้ทำให้จิตใจของเขาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว จึงนำเศร่าที่รายงานนี้ทำให้คนรุ่นแรกที่ติดตามโมเสสกลับหลังหันจากการทรงเรียกของพระเจ้าให้ไปครอบครอง พระเจ้าไม่พอพระทัยกับการขาดความเชื่อเช่นนี้ จนถึงกับส่งชาวอิสราเอลไปยังถิ่นทุรกันดาร ให้รอนแรมอย่างไร้จุดหมาย จนคนรุ่นแรกทั้งหมดได้ตายจากไป และคนรุ่นใหม่ถูกเตรียมความพร้อมให้รับช่วงการยึดครอง

ในมูมนี่ เราสามารถเข้าใจว่า โมเสสได้สร้างความเชื่อมโยงระหว่างประวัติศาสตร์แรกเริ่มส่วนนี้ และประสบการณ์ของอิสราเอลอย่างหนักแน่นอย่างไร ท่านต้องการให้ผู้อ่านชาวอิสราเอลของท่านโยงพวกเนฟิลิมยุคแรกเริ่ม ในปฐมกาล 6 เข้ากับนักรบเนฟิลิมที่โหดร้ายแห่งคานาอัน ด้วยวิธีนี้ ความรุนแรงและความหวังแห่งการปลดปล่อยในปฐมกาล 6:1-8 กล่าวโดยตรงถึงความรุนแรงที่คุกคามในช่วงการครอบครองคานาอัน

นับถึงจุดนี้ ในการที่เราตรวจสอบความหมายดั้งเดิมของปฐมกาล 4:1-6:8 เราได้เห็นตัวละครยุคแรกเริ่ม ที่เชื่อมโยงกับประชากรในประสบการณ์ร่วมสมัยของอิสราเอล บัดนี้ เราจึงควรถามคำถามที่สองว่า อะไร คือนัยแฝงของความเชื่อมโยงเหล่านี้สำหรับประชากรอิสราเอล เมื่อพวกเขาติดตามโมเสสไปยังแผ่นดินพระสัญญา?

นัยสำคัญ

เพื่อให้เข้าใจหัวใจสำคัญของข้อความของโมเสสถึงอิสราเอล เราจำเป็นต้องย้อนระลึกถึงฉากทัศน์พื้นฐานที่ปรากฏสองครั้ง ในตอนต้นของปฐมกาล คุณคงจำได้ว่าปฐมกาล 4:1-6:8 ประกอบด้วยสองฉากทัศน์ที่แสดงความรุนแรง และความหวังแห่งการปลดปล่อย 4:1-5:32 เน้นที่ความรุนแรงของคาอิน และลูกหลานของเขา แต่ 5:29 และ 32 กล่าวถึงโนอาห์เพื่อบอกว่าการปลดปล่อยจะมาโดยผ่านทางโนอาห์ในแนวทางเดียวกัน ในขณะที่ปฐมกาล 6:1-8 รายงานความรุนแรงของบุตรของพระเจ้า และพวกเนฟิลิม แต่ปฐมกาล 6:8 กล่าวถึงโนอาห์อีกครั้งเพื่อบอกว่าพระเจ้าประสงค์ที่จะปลดปล่อยจากภัยคุกคามเหล่านี้เช่นกัน

สำหรับชาวอิสราเอลที่ติดตามโมเสส ฉากทัศน์เหล่านี้น่าจะเป็นข่าวดี เพราะเป็นการเปิดเผยสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำไว้แล้ว และสิ่งที่พระองค์กำลังจะกระทำเพื่อพวกเขา ในด้านหนึ่ง พระเจ้าได้ใช้โนอาห์ เพื่อปลดปล่อยบรรพบุรุษอิสราเอลจากลูกหลานของคาอินอันใด พระองค์ก็ได้ใช้โมเสสเพื่อปลดปล่อยชาวอิสราเอลจากชาวอียิปต์ดังนั้น ในอีกด้านหนึ่ง พระเจ้าได้ใช้ โนอาห์เพื่อการปลดปล่อยจากพวกเนฟิลิมในยุคแรกเริ่มอันใด พระองค์ก็กำลังจะใช้โมเสสให้ปลดปล่อยชาวอิสราเอลในขณะที่พวกเขาเผชิญภัยคุกคามจากพวกเนฟิลิมในแผ่นดินคานาอันนั่นเอง

บัดนี้ เราได้เห็น โครงสร้างและความหมายดั้งเดิมของปฐมกาล 4:1-6:8 แล้ว ต่อไป เราจะดูหัวข้อสุดท้าย คือการประยุกต์มาใช้ในยุคปัจจุบัน พันธสัญญาใหม่สอนเราให้ประยุกต์ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มส่วนนี้ตามที่โมเสสได้บันทึก ให้เข้ากับชีวิตปัจจุบันของเราอย่างไร?

การประยุกต์ในยุคปัจจุบัน

ด้วยวิธีที่เราใช้ประจำ เราจะสำรวจว่าพันธสัญญาใหม่ขยายความประเด็นหลักเหล่านี้อย่างไร ในความสัมพันธ์กับสามระยะของแผ่นดินของพระคริสต์ หนึ่งในคือการเปิดตัว หรือปฐมบท ของแผ่นดินนั้น ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาในโลกนี้ครั้งแรก สอง คือการก้าวหน้าของแผ่นดินนั้น ซึ่งขยายออกไปตลอดประวัติศาสตร์ของคริสตจักร และสาม คือการสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินนั้น เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในสง่าราศี และนำสวรรค์ใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ลงมา เราควรสำรวจทั้งสามระยะของแผ่นดินของพระคริสต์นี้แยกจากกัน เพื่อเข้าใจเพิ่มเติมที่ยังขึ้นเกี่ยวกับวิธีที่ความรุนแรง และการปลดปล่อยประยุกต์เข้ากับคริสเตียนในปัจจุบัน ก่อนอื่น ให้เราดูที่รายละเอียดของความรุนแรงและความหวังแห่งการปลดปล่อยในระยะเปิดตัวของแผ่นดินของพระคริสต์ก่อน

การเปิดตัว

การเปิดตัวแผ่นดินของพระคริสต์ในการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซู ทำให้ระลึกถึงโลกแห่งความรุนแรงในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มอย่างน้อยในสองแนวทาง คือ หนึ่ง เราเห็นความเชื่อมโยงกับความรุนแรงที่พระเยซูเผชิญเมื่ออยู่บนโลก และสอง เราพบการปลดปล่อยซึ่งพระเยซูนำมาสู่ประชากรของพระองค์ ก่อนอื่น ให้เราศึกษาการทนทุกข์ที่พระเยซูประสบในการเสด็จมาครั้งแรก

ความรุนแรง

ใครก็ตามที่คุ้นเคยกับชีวิตของพระเยซู ย่อมรู้ว่า พระเยซูทนทุกข์จากการถูกโลกนี้ข่มเหงในหลายวิธี เมื่อพระองค์กระทำพันธกิจกับคนที่ถูกเหยียดขี้ขี้ พระองค์ก็แบกรับความโศกเศร้า และความเจ็บปวดของพวกเขาไว้ด้วย อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า ตามที่พันธสัญญาใหม่บันทึก จุดสูงสุดของความรุนแรงที่ถูกกระทำต่อพระคริสต์ก็คือ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขน ด้วยการถูกทรมาน ซึ่งเป็นหนึ่งในวิธีการประหารที่เลวร้ายที่สุดเท่าที่รู้จักกันในยุคของพระองค์ พระเยซูประสพจุดจบที่เลวร้ายกว่าที่ผู้ชอบธรรมในยุคแรกเริ่มเคยเผชิญ

ในแง่มุมนี้ จึงไม่น่าแปลกใจที่พันธสัญญาใหม่ได้บรรยายความทุกข์ทรมานของพระเยซู โดยการเปรียบเทียบการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนกับความรุนแรงของโลกยุคแรกเริ่ม โดยเฉพาะความตายของอาเบล ผู้เขียนหนังสือฮีบรู รู้ว่าพระคริสต์ทนทุกข์ทรมานทั้ง ๆ ที่ปราศจากความผิด โดยน้ำมือของคนชั่วร้าย จึงได้เปรียบเทียบการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ กับความตายของอาเบลในจดหมายฝากของท่าน บทที่ 12:23-24 ว่า

ท่านได้มาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษามวลมนุษย์ มายังวิญญาณจิตของคนชอบธรรมซึ่งทรงทำให้สมบูรณ์แล้ว มาสู่พระเยซูผู้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงโลหิตประพรมซึ่งกล่าวถึงสิ่งที่ดียิ่งกว่าโลหิตของอาเบล (ฮีบรู 12:23-24)

การอ้างอิงขึ้นไปถึงประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มของโมเสสนั้นชัดเจน พระโลหิตของพระคริสต์ที่หลัง กล่าวถึงสิ่งที่ดีกว่า หรือยิ่งใหญ่กว่าที่โลหิตของอาเบลได้กล่าวถึง ความหมายก็คือ การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์นั้นสำคัญในสายพระเนตรของพระเจ้ายิ่งกว่าความตายของอาเบล การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูไม่ใช่เหตุการณ์ปกติ เพราะเป็นการชดเชยบาปเพื่อคนของพระองค์ โดยพระองค์แบกรับ

และทรมานแทนทุกคนที่เชื่อในพระองค์ แต่ยิ่งไปกว่านั้น การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้พระพิโรธอันชอบธรรมของพระเจ้าใหญ่หลวงยิ่งกว่าผลจากความตายของอาเบล

ในแง่มุมนี้ เมื่อเราอ่านเรื่องราวของโมเสสเกี่ยวกับความรุนแรงในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม เราไม่ควรสนใจเพียงแค่ เหตุใดโมเสสจึงเขียนเรื่องราวเหล่านี้ เพื่อผู้อ่านชาวอิสราเอลดั้งเดิมของท่าน จากมุมมองในพันธสัญญาใหม่ เราควรเห็นเช่นกันว่า ความรุนแรงที่ถูกระงับต่อผู้ชอบธรรมในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มนั้น เล็งถึงความทรมานของพระคริสต์ในระยะเปิดตัวแผ่นดินของพระองค์ด้วย

เมื่อได้เห็นแล้วว่าพันธสัญญาใหม่แสดงความเชื่อมโยงอย่างไรระหว่างโลกแห่งความรุนแรงในยุคแรกเริ่ม และการทนทุกข์ทรมานของพระคริสต์ เราก็ควรหันไปดูลักษณะที่สอง ที่การเปิดตัวแผ่นดินของพระคริสต์สัมพันธ์กับเหตุการณ์ในปฐมกาลส่วนนี้ ทั้งยังทำให้เราได้เห็นความเชื่อมโยงสำคัญ ในความหวังแห่งการปลดปล่อยที่พระเยซูนำมาสู่โลกนี้ด้วย

การปลดปล่อย

พระเยซูใช้เวลาส่วนใหญ่ทำพันธกิจกับสาธารณชน เพื่อประกาศข้อความแห่งความหวัง นั่นคือ ข่าวประเสริฐ ที่บอกว่า วันหนึ่ง การทนทุกข์ในชีวิตจะสิ้นสุดลงสำหรับคนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์ การที่พระเยซูอุทิศพระองค์เองเพื่อประกาศข่าวประเสริฐนี้ ปรากฏตลอดคำสอนของพระองค์ แต่ให้เราดูว่าข้อความแห่งการปลดปล่อยโดดเด่นเพียงใดตามที่ปรากฏในเรื่อง “ผู้เป็นสุข” ซึ่งเป็นข้อความแห่งพระพรในบทนาของ “คำเทศนาบนภูเขา” พระเยซูเริ่มต้นคำเทศนาอันโด่งดังนี้ด้วยข้อความในมัทธิว 5:10-12 ว่า:

ความสุขมีแก่ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรม เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขาแล้ว
“ความสุขมีแก่ท่านเมื่อคนทั้งหลายสบประมาท ข่มเหง และใส่ร้ายป้ายสีท่านเพราะเรา จงชื่นชมยินดีเถิด เพราะบำเหน็จของท่านในสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่ เพราะพวกเขาได้ข่มเหงบรรดาผู้เผยพระวจนะที่อยู่ก่อนท่าน เหมือนกัน (มัทธิว 5:10-12)

พระพรต่าง ๆ ดังกล่าวนี้เปิดเผยว่า หัวใจหลักแห่งพันธกิจการสอนของพระเยซูก็คือ การนำมาซึ่งความหวัง ที่ว่าพระเจ้ามิได้ละทิ้งคนของพระองค์ พระเยซูหนุนใจผู้ที่ติดตามพระองค์ให้มีความหวังว่า วันหนึ่ง พระเจ้าจะปลดปล่อยพวกเขาจากการทนทุกข์ทรมานอย่างแน่นอน

แต่พระเยซูไม่เพียงแต่สอนข่าวประเสริฐเรื่องความหวังแห่งการปลดปล่อยเท่านั้น—โดยผ่านการสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ พระองค์ได้กระทำการปลดปล่อยให้สำเร็จ ตามที่พระองค์ได้ประกาศไว้แล้ว เนื่องจากพระเยซูเป็นบุตรผู้สมบูรณ์แบบของดาวิด การสิ้นพระชนม์ของพระองค์จึงเป็นการชดเชยบาปของคนของพระเจ้า โดยชำระราคาสำหรับความบาป เพื่อผู้ที่ติดตามพระองค์จะไม่ต้องหวาดหวั่นกับความน่ากลัวของความตายอีกต่อไป ในฮีบรู 2:14-15 พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อ:

...เพื่อว่าโดยการสิ้นพระชนม์พระองค์ จะได้ทรงทำลายผู้กุมอำนาจแห่งความตายคือ มาร
และปลดปล่อยบรรดาผู้ซึ่งตลอดชั่วชีวิตตกเป็นทาส เนื่องจากกลัว ความตาย (ฮีบรู 2:14-15)

เราจึงเห็นว่าประเด็นสำคัญเรื่องความรุนแรง และความหวังแห่งการปลดปล่อยนั้น ประยุกต์เข้ากับการเปิดตัวอาณาจักรในพระคริสต์ได้ทันที โมเสสเขียนเพื่อยอมรับภัยคุกคามที่มีต่ออิสราเอลและเพื่อสอนอิสราเอลเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ปลดปล่อยชนใด พันธสัญญาใหม่ก็เปิดเผยว่าพระคริสต์เสด็จมาเพื่อทนทุกข์กับความรุนแรง เพื่อปลดปล่อยคนของพระองค์จากอำนาจของความชั่วร้ายในโลกนี้ ดังนั้น

เมื่อได้เห็นบางวิธีที่พันธสัญญาใหม่เชื่อมโยงการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูเข้ากับประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มแล้ว เราก็ควรสังเกตด้วยว่า พันธสัญญาใหม่ประยุกต์ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มส่วนนี้เข้ากับการก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ได้อย่างไร ซึ่งนั่นก็คือ ช่วงระหว่างการเสด็จมาครั้งแรก และครั้งที่สองของพระคริสต์

การก้าวหน้า

มีอย่างน้อยสองวิธีที่พันธสัญญาใหม่อธิบายว่า การก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์สัมพันธ์กับประเด็นหลักในปฐมกาล 4:1-6:8 อย่างไร และการอ้างดังกล่าวนี้ ให้แนวทางพื้นฐานแก่เราในการประยุกต์พระคัมภีร์ตอนนี้เข้ากับคริสตจักร ในด้านหนึ่ง พันธสัญญาใหม่สอนว่า เราควรคาดการณ์ได้ว่ามีความรุนแรงต่อเนื่องเกิดขึ้นกับคนของพระเจ้า และในอีกด้านหนึ่ง เราได้รับการหนุนใจให้รอดพ้นต่อช่วงเวลาขาลำบากเหล่านี้ โดยดำรงไว้ซึ่งความเชื่อว่าพระคริสต์จะปลดปล่อยเรา อันดับแรก เราจะพิจารณาความจริงที่ว่า เราควรคาดการณ์ถึงความรุนแรงที่มีต่อผู้ติดตามพระคริสต์

ความรุนแรงต่อเนื่อง

ในหลายโอกาส พระเยซูสอนว่าผู้ที่ติดตามพระองค์จะทนทุกข์ เพราะความเกลียดชัง และการข่มเหงของโลกนี้ แต่ในมัทธิว 23:34-35 พระเยซู พระเองเองเน้นให้เราสนใจที่ความจริงที่ว่า การทนทุกข์เช่นนี้เชื่อมโยงกับการทนทุกข์ของผู้ชอบธรรมในโลกยุคแรกเริ่มด้วยเช่นกัน พระเยซูตรัสกับพวกฟาริสีดังนี้ว่า:

เราส่งผู้เผยพระวจนะ นักปราชญ์ และครูอาจารย์มา บางคนเจ้าก็ฆ่า และจับตรึงไม้กางเขน
บางคนเจ้าก็เหมือนดีในธรรมศาลา และไล่ล่าจากเมืองนั้นไปเมืองนี้ ฉะนั้นโลหิตของผู้ชอบธรรม
ทั้งปวงที่หลั่งชโลมดิน จะตกอยู่แก่เจ้าทั้งหลาย ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรม ไปจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์
บุตรเบเรเลียห์ ซึ่งเจ้าฆ่าตายระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา (มัทธิว 23:34-35)

พระเยซูพยากรณ์ว่า เมื่อพระองค์ส่งผู้ที่ติดตามพระองค์เข้าไปในโลกนี้ พวกเขาจะถูกข่มเหงอย่างรุนแรง แต่ขอให้สังเกตเช่นกันว่า พระเยซูเชื่อมโยงคำพยากรณ์นี้กับประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มอย่างไร พระองค์ตรัสว่าความรุนแรงที่จะคุกคามผู้ที่ติดตามพระองค์นั้น จะคงลักษณะของความรุนแรงดังที่ได้เกิดขึ้นในกาลก่อน ย้อนไปถึงโลหิตของอาเบล ซึ่งถูกคาอินฆาตกรรม

ความเชื่อต่อเนื่อง

เมื่อเราตระหนักว่า ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ จะทนทุกข์เสมอจากการถูกข่มเหงในระยะการก้าวหน้าของแผ่นดินของพระองค์ เราก็เห็นได้เช่นกันถึงความสำคัญของการดำรงไว้ซึ่งความเชื่อของเราในพระคริสต์ ผู้เขียนฮีบรูกล่าวถึงประเด็นนี้ในบทที่ 11 ของจดหมายฝากของท่าน โดยเราอ่านพบใน 11:4 ดังนี้ว่า:

โดยความเชื่ออาเบลถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้า ซึ่งดีกว่าของคาอิน
โดยความเชื่ออาเบลได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ชอบธรรม เมื่อพระเจ้าทรงชมเชยสิ่งที่เขาถวาย และโดยความเชื่อ
เขาจึงยังพุดอยู่ทั้ง ๆ ที่เขาตายแล้ว (ฮีบรู 11:4)

ใจความสำคัญของข้อความนี้ คือ การที่ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ทุกยุคทุกสมัยต้องทำตามตัวอย่างของอาเบล ถึงแม้ความชอบธรรมของอาเบลจะนำความรุ่งเรืองมาสู่ตนเอง จากพี่ชายผู้ชั่วร้ายของเขา แต่อาเบลก็ขึ้นหอคเป็นตัวอย่างของความสัตย์ซื่อ ให้ผู้เชื่อทั้งปวงทำตาม แม้กระทั่งในยุคของเราด้วย

ฉะนั้น เราจึงเห็นว่าประเด็นสำคัญเรื่องความรุนแรง และการปลดปล่อยในประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม ก็ประยุกต์เข้ากับผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในระบอบการก้าวนำของแผ่นดินของพระองค์ด้วย ในด้านหนึ่ง เราควรเตรียมพร้อมที่จะทนทุกข์จากการต่อต้าน และความรุนแรงที่เกิดขึ้นในยุคของเรา แต่ในอีกด้านหนึ่ง เมื่อเราอดทนต่อช่วงเวลาแห่งความยากลำบากนี้ เราจะก้าวข้ามไปได้ เมื่อเราสัตย์ซื่อ และมีความหวังว่าพระคริสต์จะปลดปล่อยเราในวันหนึ่งข้างหน้า

เมื่อได้เห็นแล้วว่าประเด็นสำคัญเรื่องความรุนแรงและการปลดปล่อยสอดคล้องกับการเปิดตัว และการก้าวนำของแผ่นดินของพระคริสต์อย่างไร เราก็จะศึกษาชะตากรรมของแผ่นดินของพระองค์ ได้แก่ การเสด็จมาครั้งที่สอง

การสำเร็จบริบูรณ์

กล่าวให้เข้าใจง่าย พันธสัญญาใหม่นั้นสอนว่า เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา เราจะเห็นจุดจบของความรุนแรงต่อคนของพระเจ้า และเราจะมิประสบการณืกับการปลดปล่อยครั้งสุดท้าย เพื่อเข้าสู่โลกแห่งพระพรนิรันดร์

จุดจบของความรุนแรง

จุดจบของความรุนแรง เป็นประเด็นศูนย์กลางของภาพของการสำเร็จบริบูรณ์ เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระองค์จะกระทำการทรงสร้างใหม่อย่างครบถ้วน และจะไม่มีมีความรุนแรงอีกต่อไป ให้เราฟังคำบรรยายของอัครทูตยอห์น เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ในวิวรณ์ 21:1-5:

และข้าพเจ้าเห็นฟ้าใหม่ และโลกใหม่ เพราะฟ้าเดิม และโลกเดิม ได้ดับสูญไปแล้ว ...

และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากพระที่นั่งว่า... และพระเจ้าเองจะทรงอยู่กับพวกเขา และเป็นพระเจ้าของพวกเขา

พระองค์จะทรงช้บน้ำตาทุก ๆ หยดของพวกเขา จะไม่มีความตาย หรือการคร่ำครวญ หรือการร่ำไห้

หรือความเจ็บปวดครวครวอีกต่อไป เพราะระบบเก่าได้ผ่านพ้นไปแล้ว” พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นตรัสว่า

“เรากำลังสร้างสรรพสิ่งขึ้นใหม่!” (วิวรณ์ 21:1-5)

การปลดปล่อยในบั้นปลาย

อย่างไรก็ตาม ในขณะเดียวกัน การสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระคริสต์จะไม่เป็นเพียงแค่จุดจบของความรุนแรงเท่านั้น เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา พระองค์จะประทานพระพรแห่งชีวิต และสันติสุขอันไม่รู้จบแก่คนของพระองค์ การปลดปล่อยเราจะมาถึงอย่างเต็มขนาด และเป็นขั้นสุดท้าย ในวิวรณ์ 22:1-2 เราอ่านพบคำบรรยายการปลดปล่อยขั้นสุดท้ายดังนี้:

แล้วทูตนั้นสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต ไส้ดั่งแก้วไหลจากพระที่นั่งของพระเจ้า

และพระเมษโปดก ลงมากลางถนนใหญ่ของคนนั้น สองฟากแม่น้ำมีต้นไม้แห่งชีวิตซึ่งออกผลสิบสองครั้ง คือ

ออกผลทุก ๆ เดือน และใบของต้นไม้ที่นั่นใช้รักษาบรรดาประชาชนชาติให้หาย (วิวรณ์ 22:1-2)

ความหวังถึงการปลดปล่อยสุดท้าย เมื่อพระคริสต์เสด็จมาเป็นครั้งที่สองนี้ ปรากฏอยู่ตลอดพันธสัญญาใหม่ โดยแสดงออกถึงจุดสุดยอดของความเชื่อคริสเตียน เราปรารถนาถึงวันที่ความทุกข์ยากลำบากของโลกนี้จะถูกแทนที่ด้วยความมหัศจรรย์ของชีวิตในโลกใหม่ที่จะมาถึง ความเจ็บปวดจะถูกแทนที่ด้วยความชื่นชมยินดี การกระเสือกกระสนจะถูกแทนที่ด้วยชัยชนะ และความตายจะถูกแทนที่ด้วยชีวิตนิรันดร์

ฉะนั้น เราจึงเห็นว่า โมเสสได้เขียนเกี่ยวกับความรุนแรงในโลกยุคแรกเริ่ม เพื่อหนุนใจอิสราเอลให้ก้าวไปข้างหน้า เข้าสู่คานาอันอันไกล พันธสัญญาใหม่ก็สอนเราให้มองไปข้างหน้าสู่โลกใหม่ที่จะมาถึง ซึ่งจะสำเร็จบริบูรณ์กันด้วย เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา คนทั้งปวงที่วางใจในพระองค์จะได้เห็นจุดจบของความรุนแรง และพวกเขาจะได้รับการปลดปล่อยอย่างสิ้นเชิง เต็มด้วยสง่าราศีเป็นมรดก และเข้าสู่โลกแห่งความรอดนิรันดร์

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้พิจารณาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโลกยุคแรกเริ่มในหลายแง่มุม ตามที่บรรยายไว้ในปฐมกาล 4:1-6:8 เรายังได้สำรวจโครงสร้างปฐมกาลส่วนนี้ และได้เห็นว่าโมเสสเขียนข้อความนี้อย่างไรในเบื้องต้น เพื่อหนุนใจชาวอิสราเอลที่ติดตามท่าน ให้มุ่งหน้าไปสู่คานาอัน และเรายังได้เรียนรู้ว่า ในฐานะคริสเตียน เราต้องประยุกต์ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มส่วนนี้เข้ากับความเชื่อในพันธสัญญาใหม่ของเราด้วย

เมื่อเราศึกษาปฐมกาลส่วนนี้ ตามเจตนาดั้งเดิมของโมเสสที่เขียนสำหรับอิสราเอลแล้ว เราก็เห็นว่า นี่เป็นมากกว่าแค่บันทึกเหตุการณ์ในอดีต แต่แท้จริงแล้ว เราสามารถเห็นว่า ในเมื่อพระเจ้าปลดปล่อยคนของพระองค์จากความรุนแรงในโลกยุคแรกเริ่ม และภายหลัง พระองค์ก็ได้ปลดปล่อยอิสราเอลในช่วงเวลาของโมเสส เราจึงสามารถหวังใจยิ่งขึ้นว่า วันหนึ่ง พระคริสต์จะปลดปล่อยเราจากโลกแห่งความรุนแรงนี้เช่นกันด้วย

วิทยากร

ดร. ริชาร์ด แพเรตต์ จูเนียร์ (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นผู้ร่วมก่อตั้งและประธานของ องค์กร “พันธกิจรับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” (Third Millennium Ministries) ท่านดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) เป็นเวลากว่า 20 ปี และเป็นประธานภาควิชาพันธสัญญาเดิม ในฐานะผู้ใช้ที่ได้รับการสถาปนา ดร. แพเรตต์เดินทางอย่างกว้างขวางเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและทำการสอน ท่านศึกษาที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เวสต์มินสเตอร์ (Westminster Theological Seminary) ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมยูเนียน (Union Theological Seminary) และสำเร็จการศึกษา ระดับศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตด้านพันธสัญญาเดิมศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ดร. แพเรตต์เป็นบรรณาธิการทั่วไปของ “พระคัมภีร์ฉบับนานาชาติใหม่เพื่อจิตวิญญาณแห่งปฏิรูปศึกษา” (NIV Spirit of the Reformation Study Bible) และเป็นหนึ่งในผู้แปล “พระคัมภีร์ฉบับชีวิตใหม่” (New Living Translation) นอกจากนี้ ท่านยังได้เขียนบทความและหนังสืออีกมากมาย ซึ่งรวมถึง “จงอธิษฐานด้วยดวงตาที่เปิดอยู่” (Pray with Your Eyes Open) “ทุกความคิดได้ความควบคุม” (Every Thought Captive) “สร้างไว้ให้มีศักดิ์ศรี” (Designed for Dignity) “พระองค์ประทานเรื่องราวแก่เรา” (He Gave Us Stories) “อรรถาธิบายสำหรับ 1 และ 2 พงสาวดาร” (Commentary on 1 & 2 Chronicles) และ “อรรถาธิบาย 1 และ 2 โครินธ์”

อภิธานศัพท์

อาเบล—บุตรชายของอาดัม และเอวา ถูกพี่ชายของตน คือคาอินฆ่าตาย

การชดใช้—เครื่องบูชาที่ถวายเพื่อลบล้างความผิดบาป และเพื่อทำให้คนบาปกลับคืนดีกับพระเจ้า

คาอิน—บุตรชายของอาดัม และเอวา เขาได้ฆ่าอาเบล น้องชายของตนเอง

การสำเร็จบริบูรณ์—ระยะที่สาม และสุดท้าย ของอวสานกาลที่ได้ถูกเริ่มต้น หรือเปิดตัวไว้ อันเป็นเวลาที่จะเสร็จกลับมา และกระทำให้วัตถุประสงค์สูงสุดของพระเจ้าสำหรับประวัติศาสตร์ทั้งปวงสำเร็จเป็นจริงอย่างบริบูรณ์

การก้าวไปข้างหน้า—ระยะที่สอง หรือระยะกลาง ของอวสานกาลที่ได้ถูกเริ่มต้นหรือเปิดตัวไว้ อันเป็นช่วงเวลาของแผ่นดินของพระเจ้าหลังจากการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ แต่ก่อนถึงชัยชนะในบั้นปลาย

เอโนค—ชื่อของบุตรชายของคาอิน และชื่อของลูกหลานคนหนึ่งของเสท คนที่เป็นบุตรของคานินัน หิง และชื่อวัด ส่วนคนที่เป็นลูกหลานของเสทนั้น “ดำเนินกับพระเจ้า”

เอโนช—บุตรชายของเสท เป็นคนชอบธรรมที่ร้องออกพระนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

ลำดับวงศ์ตระกูล—บันทึก หรือรายนามบรรดาลูกหลานของบุคคลหนึ่ง หรือตระกูลหนึ่ง

การเปิดตัว (หรือปฐมบท)—ระยะแรกของอวสานกาลที่ได้ถูกเริ่มต้น หรือเปิดตัวไว้ หมายถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์และบรรดาพันธกิจของอัครทูต และผู้เผยพระวจนะของพระองค์

ยาบาล—บุตรชายของลามก เป็นบิดาของบรรดาคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์ และเลี้ยงปศุสัตว์

ยูบาล—บุตรชายของลามก เป็นบิดาของบรรดาคนที่คิดพิณเขาคู่ และเป่าขลุ่ย

ลามก—ลูกหลานผู้ชั่วร้ายของคาอิน โอ้อวดว่า เขาได้สังหารเด็กหนุ่มที่ทำให้เขาบาดเจ็บ

บทบรรยายเหตุการณ์—วรรณกรรมที่เป็นการเล่าเรื่อง

เนฟิลิม—นักรบผู้แข็งแกร่ง เป็นที่รู้จักกันว่า ใช้ความรุนแรงและแสวงหาประโยชน์จากความรุนแรง

เสท—บุตรคนที่สามของอาดัม และเอวา

เซม—บุตรของ โนอาห์ ถูกเลือกให้เป็นผู้สืบทอดวงศ์ตระกูล

บูบัลคาอิน—บุตรชายของลามก เป็นช่างฝีมือเครื่องทองเหลือง และเหล็ก

ยาห์หวห์—ชื่อภาษาฮีบรูสำหรับพระเจ้า มาจากวลี “เราเป็นซึ่งเราเป็น” นิยมแปลว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้า”